

1801 Fugler til glede og plage

Den 12.februar i 1801 får Endre Eliassen Alnes skjøte på Øyan gård i Stjørdal. På dette tidspunktet hadde han fra før av skjøte på Dullum og Fosslia. Han mistet sin kone i 1796, og gifter seg på nytt med Mette Giske Landstad, født på Lennes i Verdal i 1768. Hun er søster til far til den senere så kjente salmedikteren Hans Landstad, prost i Seljord. Det er fortalt at Mette Giske en gang var så heldig at hun kom under et tre der det satt en gjøk og gol. Hun visste at da kunne hun ønske seg tre ting. Et av ønskene hennes var å få høre sin nevø preke i Stiklestad kirke. Dette ønsket gikk i oppfyllelse. Hvordan det gikk med de to andre ønskene sier ”soga” ingenting om.

Under Dybvad i Lånke var det en gang en gammel husmannsplass de kalte for Kvegjerdet. En av brukerne der var Erik Andersen Reppeskriken, født i 1746. Her ble han gift, og hans kone fødte ham 3 gutter og 2 piker. Han var far til Arnt Vinge på Skatval, (født i januar 1791), som er nevnt i vår lokalhistorie som den første som ”*dreiv noko vidare med skirenning på Sørbygda*”. Denne Erik på Kvegjerdet var en storkoksen kar, sine gode 3 alen, - hvilket i henhold til lov av 28.juli 1824, som tilsa en alen = 68,75 cm, skulle bety at vedkommende var ca 2,06 m høy. Han var i besittelse av ualmannelige fysiske krefter, snarrådig og uforferdet. Når en hest skulle temmes, var det kun å få tak i Erik. Deretter kunne hesten brukes av hvem som helst. Storkaksen Hornemann på Reppe ansatte Erik som bestyrer for sitt gods.

Hver høst var Hornemann plaget med en del ender, som holdt til på en vannpytt (tjern) på Reppesleiret. Disse ødela kornet for storgården. Hornemann, som selv var en ivrig jeger, kunne på ingen måte komme dem på skuddhold. Men Erik visste råd. Han hugget ned noen pilebusker og bandt kvister rundt seg, og så mest ut som en liten skog der han sakte krøp frem med børsa klar. En velkjent jaktmetode blant naturfolk verden over. Bang, bang ..., - og dermed var det slutt på fugleplagene på Reppe.

Erik Andersen på Kvegjerdet ble nesten 100 år gammel. På sin alderdom var han fortsatt en staut og ærverdig skikkelse, med stort hvitt skjegg og et kraftig ordelag. Det synes som hans sønner også var temmelig hardføre. Likeså hans barnebarn. Den ene, Anders - var kjente for å kunne hamle opp med flere personer

samtidig og ”enda litt mer” – som det heter seg i tradisjonsfortellingen. En annen sønnesønn, Erik Larsen Svullumskaret, født i desember 1836, utvandret til Amerika - hvor han i en liten by i Wisconsin kom i slagsmål med noen italienere. Om Erik behandlet dem som han gjorde med andre *hvite italienere* på den tiden, forteller tradisjonsfortellingen ingen ting om. Men morgenen etter lå det foruten flere sårede, også 2 døde italienere igjen på valplassen. Denne Erik utvandret faktisk til USA to ganger. Hans far, Lars Eriksen Kvegjerdet, som en tid var postkjører over Gjevingåsen, slo seg ned i Svullumskaret, men ble etter kort tid ”*driven bort fra plassen*”. Amerika ble et naturlig valg for sønnen. Så derfor utvandret Erik Larsen Svullumskaret sammen med sin første kone, Beret Olsdatter fra Selbu. Da hun døde i Wisconsin, kom Erik hjem igjen til Stjørdalen, giftet seg på nytt – denne gangen med Sigrid Olsdatter Dybvadstrø, født i 1845 – og utvandret så igjen sammen med henne til Amerika i 1874.